

Arrest

nr. 53 089 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 september 2010 en het bevel om het grondgebied te verlaten, beide betekend op 22 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MEDKO, die *loco* advocaat L. VAN SCHOUBROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster huwt op 29 juli 2008 te Turkije met de heer X van Belgische nationaliteit.

Verzoekster vraagt op 21 oktober 2008 een visum gezinshereniging aan, dat haar wordt toegekend.

Op 6 januari 2009 dient verzoekster een aanvraag in om zich te laten inschrijven.

Op 8 januari 2009 doet verzoeksters echtgenoot een aangifte van schijnhuwelijk bij de politie van Lokeren.

Op 12 januari 2009 wordt de procureur des Konings van het parket van Dendermonde ingelicht, die een onderzoek opent wegens eventueel schijnhuwelijk;

Op 6 april 2009 stelt de procureur des Konings van het parket van Dendermonde verweerder in kennis van zijn negatief advies aangaande het in Turkije afgesloten huwelijk.

Op 16 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 30 april 2009 vraagt verzoeksters raadsman om de opdracht tot intrekking van verzoeksters identiteitskaart in te trekken gelet op de verzoening van verzoekster met haar echtgenoot.

Op 5 juni 2009 legt verzoeksters raadsman een schrijven neer waarbij de rechtbank van eerste aanleg wordt verzocht om doorhaling van de echtscheidingsprocedure, waarbij tevens wordt gewezen op het schrijven van 30 april 2009 en gevraagd wordt het verblijf van verzoekster te regulariseren.

Op 7 juni 2010 worden verzoekster en haar echtgenoot ambtshalve afgeschreven in Stekene.

Op 22 juni 2010 doet verzoekster een aangifte van verblijfsverandering bij de gemeente Lokeren.

Op 14 juli 2010 doet verzoekster een aanvraag tot herinschrijving na ambtshalve afvoering in Stekene. Zij vult deze aanvraag verder aan op 20 juli 2010 en op 10 augustus 2010.

Op 20 september 2010 beantwoordt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de vraag van verzoekster om terug in het bezit te worden gesteld van een F-kaart. Dit schrijven wordt samen met het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 september 2010.

1.2. Het schrijven van 20 september 2010 vermeldt het volgende:

Deze vreemdelinge heeft op 26.08.2010 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een F-kaart (verblijfskaart van een Burger van de Unie) nadat zij werd afgevoerd van ambtswege op 07.06.2010. Na grondig onderzoek van haar dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan haar verzoek. Op het ogenblik van de aanvraag tot herinschrijving was betrokkene niet meer in het bezit van een geldige verblijfstitel.

Uit de gegevens in ons dossier blijkt dat mevrouw op 19.03.2009 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Het verblijfsrecht van mevrouw werd echter beëindigd op 16.04.2009 met bevel om het grondgebied te verlaten. Onze instructies van 16.04.2009 (bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten) vermeldden de reden waarom het verblijf werd beëindigd:

‘Volgens Art. 42 quater § 1, 4° van de wet van 1512.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de gehuwden. Uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene in Stekene verblijft en haar echtgenoot in Sint-Niklaas. Op 06.04.2009 verleende Dhr. L. VDB (...), Procureur des Konings van Dendermonde, negatief advies inzake het huwelijk van betrokkene en haar echtgenoot : “Het betreft een gearrangeerd huwelijk afgesloten op 29 juli 2008 te Sivas (Turkije), Partijen zagen elkaar voor het eerst pas vijf dagen voor het huwelijk Twee dagen na het huwelijk vertrok Yilmaz Serkan reeds naar België. Op 18 december 2008 kwam Yilmaz Asli naar België. Partijen hebben amper een tweetal weken samengewoond. Eens in België had Yilmaz Serkan zich bedacht en wil verder gaan met zijn huidige Belgische vriendin. Er is geen gezamenlijke vestiging en dus heeft betrokkene geen recht op verblijf’

Mevrouw dient dus gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

*Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.
wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art 35 en 39 KB. 08/10/1961,”*

1.3. Het bevel van 20 september 2010 om het grondgebied te verlaten wordt als volgt gemotiveerd:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

Artikel 7 al. 1-2 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996 verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd....”

2. Over de ontvankelijkheid

Inzoverre verzoekster ook de vernietiging van het schrijven van 20 september 2010 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beoogt, merkt de Raad ambtshalve op dat, -los van de vraag of het schrijven een aanvechtbare beslissing is-, verzoekster het vereiste belang ontbreekt in de vordering.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het schrijven van 22 september 2010 betreft slechts een antwoord op het verzoek van verzoekster om terug in het bezit te worden gesteld van een F-kaart (verblijfskaart van een Burger van de Unie) nadat zij werd afgevoerd van ambtswege op 7 juni 2010. Op het ogenblik van verzoeksters vraag tot herinschrijving was verzoekster niet meer in het bezit van een geldige verblijfstitel. Het verblijfsrecht van verzoekster werd beëindigd door de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 april 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. *In casu* is verzoekster gegriefd door de beslissing van 16 april 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van het schrijven van 20 september 2010 waarbij wordt verwezen naar de beëindiging van haar verblijfsrecht ingevolge een beslissing genomen op 16 april 2009, wijzigt verzoeksters rechtstoestand bijgevolg niet, zodat zij geen belang heeft bij een eventuele vernietiging van dit schrijven. Verzoekster heeft daarentegen belang in een vordering tot nietigverklaring van de beslissing van 16 april 2009. Uit de rechtsplegingbestanden van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat verzoekster tegen de beslissing van 16 april 2009, haar ter kennis gebracht op 28 oktober 2010, een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een verzoek tot nietigverklaring (rolnummer 61 663) heeft ingediend op 4 november 2010. De vordering tegen het schrijven van 20 september 2010 is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aan. Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“Er was nooit enige twijfel over het huwelijk tussen verzoekster en de heer Y.S.(...) (stuk 3).

Volksvertegenwoordiger V.Y. (...) legde bij schrijven dd. 13/09/2010- na de vraag tot herinschrijving, voor de beslissing- de situatie van verzoekster uit en verzocht om een positieve beslissing.

In antwoord op zijn schrijven ontving hij een brief van de Adviseur-Generaal F.S. (...) waarin hij meedeelde dat hij een gunstig gevolg kon geven aan het verzoek van de heer Y.(...) Op 20/09/2010 zouden zijn diensten instructies verstuurd hebben naar het gemeentebestuur van Lokeren om verzoekster terug in te schrijven in het vreemdelingenregister. Verzoekster zou terug in het bezit gesteld worden van een F-kaart.

Echter, op 20/09/2010 werd klaarblijkelijk ook een negatieve beslissing genomen door dezelfde instantie! Begrijpe wie begrijpe kan...

Deze beslissingen werden beide verzonden naar de gemeente Lokeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minster de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De beslissingen zijn weinig consistent en doen blijken van een vluchtige en nonchalante houding in dit dossier. Verzoekster mag niet het slachtoffer worden van het onzorgvuldige handelen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. In casu stelt deze vraag zich duidelijke aangezien dezelfde instantie op dezelfde dag in hetzelfde dossier tot een andere beslissing komt.

De Dienst Vreemdelingenzaken is duidelijk tekort geschoten in zijn zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht.”

3.2. Het wordt niet betwist dat verzoekster haar F-kaart bekam op grond van haar huwelijk met de heer Y.S. Tevens wordt niet betwist dat verzoekster verblijf werd beëindigd op 16 april 2009, dat zij op 6 juni 2010 ambtshalve werd afgeschreven en haar F-kaart werd afgenomen.

De bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat luidt als volgt:

“Artikel 7 al. 1-2 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996 verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het schrijven van 20 september 2010 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid blijkt dat verzoeksters verblijfsrecht door de beslissing van 16 april 2009 is beëindigd. Verzoekster heeft kennis van dit schrijven aangezien zij tegen dit antwoord een vordering tot schorsing en nietigverklaring heeft ingediend (zie hierboven). Verzoekster weerlegt met haar betoog de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten niet. Zij toont niet aan dat zij niet langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of zij slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten stoelt op een correcte feitenvinding wordt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aangenomen.

Met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verzoekster niet aantoont dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, met name dat zij langer verblijft in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, toont verzoekster evenmin aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten kennelijk onredelijk is. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3. In een tweede middel voert verzoekster de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen aan. Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.”

De aangevochten beslissing is reeds voorbijgestreefd daar verzoekster enkel nu gescheiden leeft van haar echtgenoot omdat hij zijn legerplicht in Turkije aan het vervullen is. De aangevochten beslissing houdt geen rekening met deze omstandigheden.”

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen,

zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar de rechtsgrond duidelijk gesteld dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten nu zij langer in het Rijk verblijft dan de termijn bepaalt in artikel 6 of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hierboven uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster meent dat de aangevochten beslissing reeds is voorbijgestreefd daar zij nu gescheiden leeft van haar echtgenoot omdat hij zijn legerplicht in Turkije vervult, stelt de Raad vast dat verzoeksters argumenten gericht zijn tegen de beslissing tot beëindiging van haar verblijfsrecht genomen op 16 april 2009. Deze beslissing is echter niet het voorwerp van het beroep. Verzoeksters grief mist feitelijke grondslag. Verzoekster toont met dit argument geenszins aan dat bovenstaande motivering niet afdoende zou zijn. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5. In een derde middel voert verzoekster de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM) aan. Zij citeert vooreerst artikel 8 van het EVRM, waarna zij haar middel als volgt uiteen:

“Verzoeker huwde op 29 juli 2008 met de heer Y.S. (...), van Belgische nationaliteit. De oprechtheid van het huwelijk van verzoekster werd dus nooit door de Belgische autoriteiten in vraag gesteld. Verzoeker heeft dus ongetwijfeld recht op eerbiediging van zijn gezinsleven cf. art. 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging met betrekking tot de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en van de openbare veiligheid.

Alle controles waren positief en het volstaat de situatie op heden te laten controleren om vast te stellen dat het een zeer gelukkig echtpaar betreft.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens is dus geschonden door de bestreden beslissing. Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van de betrokkene. 'Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Op grond van art. 32 van voormelde wet dient die afweging ook te blijken uit de overwegingen van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.' (R.v.St., 25 september 1986, nr. 26.933). Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nergens dat dergelijke afweging is gebeurd, maar wordt de vestiging aan verzoekster geweigerd en wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, enkel op grond van het feit dat verzoekster en haar echtgenoot op dit ogenblik niet samenwonen;

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt ook om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.”

3.6. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoekster steunt zich voor het aantonen van haar gezinsband op haar huwelijk met haar Belgische echtgenoot, die momenteel in Turkije zijn legerdienst aan het vervullen zou zijn. Uit bovenstaande blijkt evenwel dat het loutere feit gehuwd te zijn, op zich niet volstaat, doch dat er sprake moet zijn van een effectief beleefde gezinssituatie. Verzoeksters verblijfsrecht werd op 16 april 2010 beëindigd. Bovendien bevindt verzoeksters echtgenoot zich momenteel in Turkije om aldaar zijn legerdienst te vervullen. Hoewel er zoals verzoekster aangeeft redenen kunnen zijn waarom echtgenoten tijdelijk niet samenleven, kan er uit dit gegeven niet, rekening houdende met de beslissing tot beëindiging van verzoeksters verblijfsrecht, worden geconcludeerd dat er een effectief beleefde gezinssituatie is. Verzoeksters huwelijk toont op zich niet aan dat er sprake is van een dermate hechte familieband dat er sprake zou kunnen zijn van een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM en dus ook geen schending van artikel 8 van het EVRM. Zelfs indien verzoekster en haar echtgenoot als een gezin zouden kunnen worden beschouwd, dan nog blijkt dat artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht is en dient bijgevolg artikel 8, 2de lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de ‘inmenging van het openbaar gezag’ inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Verzoekster betoogt dat dit niet het geval is.

In casu werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Zoals uit de bespreking van de eerste twee middelen is gebleken motiveert de bestreden beslissing geheel terecht dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten nu zij langer in het Rijk verblijft dan de termijn zoals voorzien in artikel 6 van de Vreemdelingenwet of niet bewijst deze termijn niet te hebben overschreden. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoningplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg

onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Verzoekster leeft nu uit vrije wil gescheiden van haar echtgenoot. Het staat verzoekster vrij haar echtgenoot te vervoegen die zich in Turkije zou bevinden om zijn legerdienst te vervullen. Zij toont dan ook niet aan dat een gezinsleven in haar land van herkomst onmogelijk zou zijn. Verzoekster lijkt ook van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat. Bovendien lijkt verzoekster eveneens van mening dat in de motieven van de bestreden beslissing één van de door artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelstellingen moet opgenomen worden alsook dat uit de motieven moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan. Noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch het door verzoekster aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvat evenwel een dergelijke motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3.7 In een vierde middel voert verzoekster de schending van *“de wet, m.n. schending van de inhoudelijke beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald schending van het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel”* aan.

Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“De gevolgen van de maatregel zijn uiteraard zeer ernstig, gezien verzoekster voor lange tijd, gescheiden zal worden van haar echtgenoot die een verblijfsrecht in België hebben en niet kunnen gedwongen worden om samen met haar het grondgebied te verlaten.

Door een zo verstrekende beslissing met betrekking tot verzoekster te nemen, nl. de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enige afweging te maken met de ernst van de gevolgen van deze beslissing op het gezinsleven van verzoekster en van haar echtgenoot, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel geschonden.”

3.8 Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster haar grief richt tot de beslissing van 16 april 2009 waarbij haar verblijfsrecht wordt beëindigd. Deze beslissing is echter niet het voorwerp van huidige vordering. De Raad merkt op dat verzoekster niet betwist dat zij niet legaal in het Rijk verblijft. Dit gegeven staat aldus ondubbelzinnig vast en blijkt uit het administratieve dossier. Deze vaststelling volstaat voor verweerder om verzoekster een bevel te geven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het door de bepalingen van de Vreemdelingenwet nagestreefde doel betreft de controle op de immigratie. Verweerder kan oordelen dat het belang van de Staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft. Bovendien dwingt een bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekster niet om definitief gescheiden te leven van haar echtgenoot, verbiedt haar niet naar België terug te komen, zodra haar situatie geregulariseerd is (RvS 28 juli 1992, nr. 40.061 en RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Niets belet verzoekster om via de geijkte wegen een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van haar echtgenoot wanneer deze zou terugkeren naar België. Een schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN